

STRAUBING 2013

PONDĚLÍ 2. prosince

Při návštěvě Straubingu jsme všichni dostali za úkol popsat jeden ze zde strávených dnů. My jsme dostaly pondělí, den, ve znamení příjezdu a velkého očekávání. Cesta tam proběhla, řekla bych, lépe než hladce. To se ovšem nedá říct o cestě zpět, ale to přenechám někomu jinému. Po výstupu z vlaku a sběžném seznámení s rodinou, jsme dostali stručné informace, co a jak se bude dít a následoval odjezd „domů“.

V mém případě (Anna Šňupárková) se jednalo o cestu asi 20km za Straubing. Ticho v autě však rozhodně nevládlo. Anne mi vypravovala, co se přes den přihodilo a jak to tam u nich chodí. Její maminka se mě zase vyptávala na cestu vlakem a následně na život v Praze. Zbytek dne jsme si jen a jen povídaly, vlastně ještě dlouho po té, co nám paní Amereger připravila vynikající večeři :). Jelikož však nejsem ještě tak zdatná v Německém jazyce, náš rozhovor jsme po většinu času vedly v Angličtině.

To já (Anna Ji) jsem měla příjezd a seznámení poněkud hektičtější. Hned jak jsme dorazili „domů“, mi moje partnerská kamarádka oznámila, že večer pojedeme do divadla v Mnichově. Dozvěděla jsem se, že její maminka je učitelkou na gymnáziu a s jejími studenty pojedou na Fausta jehož autorem je Johann Wolfgang Goethe. Sarah mi vysvětlila, že na německých školách se možná můžeš vyhnout některým povinným četbám, ale Fausta si musí přečíst každý a jelikož to zatím nečetla a ani nemá v plánu číst, tak se podívá alespoň na divadlo. Cesta do Mnichova trvala skoro 2 hodiny, během nichž mi její maminka vyprávěla v němčině příběh Fausta, abych lépe porozuměla divadlu, také mi povídala o památkách, které jsme cestou viděli. Kolem sedmé jsme dorazili k Münchner Volkstheatre. Hra trvala přibližně hodinu a půl, nevím, jestli to bylo únavou z celodenního cestování nebo jazykovou bariérou, ale moc mě to nenadchlo. Neviděla jsem ani žádnou spojitost s Faustem, ale pak jsem se dozvěděla, že i Sarah a její maminku velmi překvapilo, jak ho tito herci interpretovali a také to moc nepochopili. To byl můj první zážitek v německém divadle!

Myslím, tedy alespoň za nás obě, že můžeme s klidem nazvat Pondělí, dnem velice vydařeným.

Vaše Aničky :)

Úterý (5.12.2013)

V úterý 3. prosince jsme se probudili do chladného, ale slunečného rána, po snídani a vypravení do školy jsme všichni absolvovali tři hodiny vyučování na gymnáziu. Každý se zúčastnil vyučovacích hodin, které měl zrovna jeho výměnný partner. Zajímavé bylo hledání učeben, kde i studenti toho gymnázia měli s tím problém a bloudili s námi po chodbách školy. Po těchto hodinách jsme se sešli s

ostatními českými studenty a absolvovali jsme přednášku pana Beilnera, který nám vyprávěl o Hitlerovi a nacitech. Bohužel naše němčina není na úrovni, jaké bychom si přáli a z přednášky jsme rozuměly tak deseti slovíčkům. Proto nám ke konci přednášky pár studentů shrnulo přednášku v češtině. Poté jsme si ještě ve dvojicích rozebrali různá témata na projekt.

Po přednášce jsme měli čas na oběd. Někteří studenti jeli domů, ke svým hostitelským rodinám, ale většina, stejně jako my, dojela do centra a zašla do restaurace.

Následoval sraz u straubingské věže, která se nachází uprostřed centrálního náměstí a absolvovali jsme komentovanou prohlídku odzdoła až nahoru.

Dozvěděli jsme se jak historii, tak zajímavosti a mohli jsme se přesvědčit o krásném výhledu na celý okolní Straubing.

Po sestupu jsme měli asi hodinu a půl volna, stejně jako většina studentů jsme zůstali v centru a nasávali vánoční atmosféru z výzdoby i trhů, kde jsme ochutnali různá jídla jako banány a jahody v čokoládě.

Ke konci dne jsme se vrátili do školy a předělávali jednu z mnoha učeben na filmový sál. K filmu každý přinesl nějaké občerstvení, takže i přes neporozumění jazykové stopě filmu, jsme si večer užili a šli jsme spát s hlavou plnou skvělých nových zážitků.

Středeční den (4.12.13)

Ráno mělo začít společnou výukou (tedy tím, že Čech či Češka měli jít spolu s německým společníkem na vyučování), ovšem mnozí z našich německých studentů neměli 1. vyučovací hodinu,

proto jsme mohli ráno déle vyspávat.

Poté jsme se všichni sešli v naší známé třídě, kde nás němečtí studenti museli opustit, aby konali své žákovské povinnosti.

Profesor Irler nám oznámil, že pro nás tento rok jeho třída 6. A připravila rychlokurz Bavorštiny pro cizince.

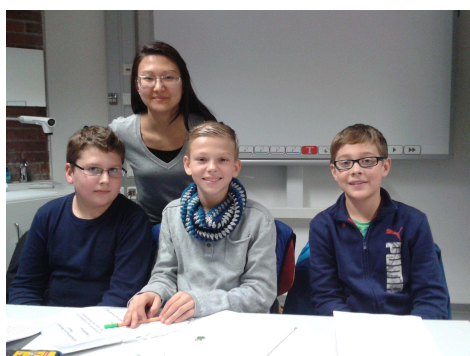
Rozdělili jsme se tedy do

skupinek a každá ze skupin byla vyslána do některé z připravených tříd. My jsme dorazili do třídy, kde byly již pro nás přichystány 3 stánky, u nichž na nás už čekali malé roztomilé děti s připravenými materiály. Naši skupinku tvořili Dita Laštovičková, Antonín Kanát a Aidai Mirbek kyzy. Nejprve jsme zavítali do řeznictví. Tam nás naučili pozdravit a objednat si určité druhy masových výrobků.

Druhý stánek představoval pekařství, kde jsme se naučili

pojmenovat druhy pečiva. U třetího stolku nás pak přivítal hlouček malých holek, které měly opravdu velmi pečlivě připravené materiály. Měly spoustu malých napodobení potravin různých druhů (od kávy po banány). Vše nás usadili, dali nám peníze (abychom jim měli čím zaplatit) a jídelní menu. Po výtečném obědě o několika chodech (a pár uroněných slzách nad vzpomínkami na bezstarostný dětský věk, kdy jsme si také vesele hrávali s plastovými kytami a papírovými penězi) jsme poděkovali a s dobrou náladou jsme šli vstříc do druhé třídy dalším 3 stánkům. Zde jsme se setkaly s tématy pro život

nezbytně potřebnými, a to s flirtováním, nadávkami a přijetím do německé rodiny. Děti se velice snažili a docela jsme si to všichni užili. Nikdo z nás asi nebyl schopen zapamatovat si všechna bavorská slovíčka, každému však zůstalo v paměti minimálně Servus! a zwanska :-)

Po kurzu Bavorštiny jsme měli tu čest nahlédnout do školní knihovny. Nejen, že místnost byla krásná, obsahovala také obrovské množství knih (přibližně 12 000), z nichž mnohé byly i několik staletí staré. Dle slov pana profesora Irlera, byla nejvzácnějším kouskem kniha z 15. století, do které jsme mohli se zatajeným dechem a s bílými rukavičkami na dlaních nahlédnout. Knihovna obsahovala jak filozofická, teologická, tak i geografická díla. V jedné z knih nám byla dokonce ukázána historická mapa Prahy.

Po této krásné exkurzi jsme se opět shledali s našimi německými společníky a zamířili jsme

do počítačových učeben připravit si podklady a otázky k našim vybraným tématům.

Asi o hodinu později už jsme všichni netrpělivě seděli ve třídě, kde následovala diskuse s očitým svědkem (otcem jedné z německých studentek). Pán byl dosti výřečný a jeho výstup nepostrádal humor. Vyprávěl nám o svém dětství v Polsku, často porovnával svoje a dceřino dětství.

(Při této diskusi se stala jedna trapná událost. Totiž jeden z českých studentů hledal v mobilu nějaké německé slovíčko a pan svědek se pobouřil a začal častovat toho chudáka, který nepochopil, co se děje. Až pak jsme se dozvěděli, že v německých školách je přísně zakázáno používat mobily v průběhu dne, který studenti tráví ve škole. A dokonce ani o přestávkách není používání mobilních telefonů dovoleno. A tak, když ten student vytáhl mobil během diskuse, pána to velmi rozlítlo. Proto už se pak už nikdo neodvážil vyfotit svědka mobilem. Tak

se tímto omlouváme, že jeho fotografie chybí.)

Po diskusi byl již volný program, což znamenalo, že většina z nás odkráčela či odjela do hostitelské rodiny. V rodinách jsme měli dosti různorodý program. Někteří z nás si i vyzkoušeli pečení tradičního německého cukroví zvaného Plecchien.

Naši němečtí studenti se snažili, abychom se ve Straubingu nenudili. Domluvili

se tedy mezi sebou, že se večer sejdem v centru městečka a společně něco podnikneme. A tak se i stalo.

Sešli jsme se u Christkindlmarkt (do češtiny by se to asi nejlépe přeložilo jako Vánoční trhy) a poté jsme vyrazili na obchůzku. Naším cílem byl zimní stadion, kde jsme si společně zabruslili a zasmáli se naší nešikovnosti na ledě.

Po zavření stadionu už jsme zmožení po dlouhém dni a s modřinami po bruslení se rozešli do našich domovů.

Čtvrtek 5. 12. – Návštěva Mnichova a KZ Dachau

Ráno jsme měli sraz na autobusové zastávce před Turmairovým gymnáziem ve Straubingu, které navštěvují naši němečtí výměnní partneři. Jeli jsme pronajatým autobusem, jenž plně odpovídal německým standardům, které jsou výrazně vyšší, než ty české. Jak je z fotky patrné, cesta, která byla ještě prodloužena o čas strávený v zácpě před Mnichovem, nás všechny zmohla a na krátký čas dokonce i utlumila naše stmelování s německými studenty.

První zastávka byla v Dachau. Před návštěvou samotného koncentračního tábora jsme se absolvovali besedu s pamětníkem Walterem Schillem, který vyprávěl o útrapách polovičního Žida ve třicátých a čtyřicátých letech. Jeho vyprávění začalo příběhem, kdy ho jeho přátelé jako malého chlapce odvrhli na nařízení svých matek poté, co bylo zjištěno, že má předky

židovského původu. Dále jsme se dozvěděli mnoho o jeho pobytu v pracovních táborech a i jeho pošetilé výpravě za matkou zpět do Mnichova. Nakonec následovala krátká diskuse, ke které se později osmělili i čeští studenti, kteří si své otázky nechávali přeložit od Romana, který ostatně bravurně překládal po celou dobu zájezdu.

Následoval krátký přesun do samotného koncentračního tábora. Poté, co jsme prošli branou s nápisem Arbeit macht frei, rozprostřelo se před námi velké prostranství pokryté šedým šterkem. Po levici jsme spatřili dva rekonstruované baráky, pouhý zlomek z původního počtu. Po zbytku z nich zůstaly pouze

dvě řady betonových základů, mezi nimiž vedla prašná cesta lemovaná vzrostlými topoly. Po krátkém výkladu o historii tábora jsme se vydali ještě do bývalé káznice. Její studené a omšelé stěny nenechaly nikoho na pochybách, že toto místo bylo dějištěm mnohých útrap.

S úlevou jsme opustili toto pochmurné místo a zamířili směrem k autobusu, který nás dovezl až do Mnichova. Zde jsme navštívili místní muzeum nacismu. To nás poměrně zklamalo, protože se spíše podobalo nezáživným muzeím, která u nás vznikala za minulého režimu. Na druhou stranu nám ale nezabralo mnoho času a mohli jsme se tedy volně rozejít po městě, abychom opětovně shledali, že sortiment obchodů v Německu se kvůli globalizaci již téměř shoduje s tím v Čechách. Vyčerpáni jsme se rádi zabořili do pohodlných sedadel autobusu a nechali se uspávat tichým ševlením kvalitního motoru našeho německého autobusu.

Sobota

V sobotu byl na programu volný den. A tak každý trávil svůj den individuálně. Já (Eduard Tisoň) jsem se proto domluvil s rodinou Lukase Sschweigera, že si uděláme pěkný den. Po dlouhém spánku jsme se v 10 hodin ráno všichni sešli u snídaň. Já jsem si dal ovesné vločky, které mi matka od Lukase na přání koupila, ostatní členové rodiny upřednostňovali lívance.

U snídaň jsme také doladili náš program na odpoledne, a protože jsme s Lukášem vášnivý milovníci posilovny, tak jsme se rozhodli část odpoledne strávit posilováním. Posilovna se nachází v centru města, a jelikož rodina Lukase bydlí daleko na okraji města a cesta pěšky do centra by zabrala i 30 minut, svezla nás paní Schweigerová autem. Před posilovnou mi Lukas sdělil informaci, že mě do posilovny možná ani nepustí, jelikož k návštěvě posilovny musíte mít minimálně půl roční členství, ale slíbil mi, že využije svého lhářského talentu a obsluhu „ukecá“. Vše dobře dopadlo a Lukas obsluhu úspěšně „ukecal“ pohádkou, že tu jsem na celý rok a rád bych si vyzkoušel jeden vstup předtím, než si zakoupím roční členství.

Po hodinovém posilování jsme oba spokojeni odešli a čekalo mě další překvapení... byl jsem pozván Lukášovou matkou na luxusní večeři do zdejší vyhlášené asijské restaurace! V restauraci jsem si objednal skvělého tuňáka v kokosovém mléku, na kterého vzpomínám do dnešního dne. Po večeři jsem byl dotázán Lukášem, jestli chci jít s ním a jeho spolužáky do klubu. Šel jsem s ním, avšak akce se ukázala špatně zorganizovaná, a tak jsme strávili většinu času blouděním po městě, takže noční město znám jako své boty. Domů jsme se dostali kolem 1 hodiny ráno, kde na nás čekala pizza. Po pizze jsme šli všichni spokojeně spát.

Eduard Tisoň

Sobota 7.12.

Po dlouhé noci jsme se probudili v příjemných devět hodin, což bylo na poměry rodiny, u které jsem bydlel, nepatříčně pozdě. Také podle toho to vypadalo; dům byl prázdný až na mě s Danielem, kteří jsme ten den měli volný program. Po vydatné snídani jsme zjistili, že vlak, který nás měl odvézt do města, nejede kvůli včerejšímu orkánu. Tak se náš pobyt doma trochu jen protáhl. Po hodině jsme ale konečně seděli v autobuse kodrcajícím do centra Straubingu.

Tam jsme ale nepobyli dlouho a vydali jsme se na opačnou stranu, za Danielovým otcem. Z toho se vyklubal příjemný chlapík, který sice hovořil lánanou němčinou, ale rusky uměl plyně, což ovšem situaci vůbec nezlehčovalo. Přivítal nás u sebe doma a nakonec se nám povedlo prolomit i tuto jazykovou bariéru.

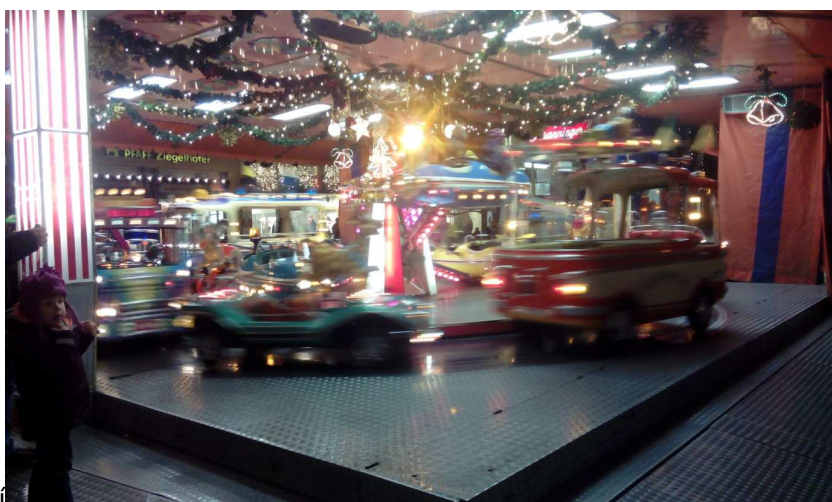
Odpoledne jsme si dali rozchod ve městě a s několika dalšími kamarády jsme navštívili jednu z tamních kaváren. Posezení tam bylo obzvlášť příjemné, vezmeme-li v potaz, že venku bylo pod nulou. Čas nám tak příjemně ubíhal a to už se schylovalo k večeru. Danielův otec nás vyzvedl pod slavnou Stadtturm v srdci Straubingu.

Na zakončení dne, ba i celého týdne, jsme navštívili straubingský Schwimmbad. Z očekávaného bazénu se nakonec vyloupili tři, s vnitřní i venkovní vířivkou a saunou. Příjemně jsme si odpočinuli a já osobně jsem nejvíce ocenil venkovní vířivku, zvlášť když venku sněžilo.

Ondra Mlíkovský

Vydatný oběd v restauraci

Christkidelmarkt na náměstí

Sobota 7. 12. 2013 (Volný program)

Bára P., Petra S.

Většina účastníků zájezdu do Straubingu vyplnila dopoledne posledního, zde stráveného dne spánkem, jelikož jsme byli unaveni náročným týdnem a především pátečním večerem (a jak víme, páteční večery bývají velice náročné.) Tento den jsme měli volný program a plánovali jsme menší výlet do Regensburgu, který je od Straubingu vzdálen asi deset minut vlakem, ovšem kvůli všeobecné únavě se od původního plánu upustilo a tak měl každý trochu jinou náplň dne. Většina z nás se ovšem šla naposledy projít do města. Stejně tak my.

Všichni společně jsme se nasnídaly, jelikož Bára tuto noc spala u Laury, což je Petřina exchange-partnerka a někdy kolem druhé jsme vyrazily pěšky do města. Laura bydlí opravdu jenom kousek od centra, což se ukázalo jako velká výhoda, obzvláště při ranním vstávání. Ve městě jsme se potkali s ostatními, po různu jsme se roztrousili do skupinek a odpoledne jsme strávili nakupováním vánočních dárků, posedáváním v kavárničkách u vítané kávy a procházením se po lehce zasněženém Straubingu. Hlavní náměstí u proslulé věže je během adventu zaplněný tkz. „Christkindlmarketem“, kde jsme prohlížením vánočního zboží a čerpáním sváteční atmosféry linoucí se snad z každého stánku strávili také notnou část dne.

Den nám docela rychle utekl a na večer se nás asi ještě dvacet sešlo u Laury, kde se konalo menší posezení a seznámili jsme se i s některými Lauřinými kamarády, kteří se neúčastnili výměny. Někdy okolo deváté většina přítomných odešla do města, ale pár nás zůstalo včetně nás dvou a zbytek večera jsme si povídali a poslouchali staříčkový jukebox z roku 1960, který vlastnili Lauřiny rodiče.

Později odešla I Bára a Magda (její Exchange partnerka), přestože Magda byla hodně unavená neboť si nemohla dovolit dlouhé ranní vyspávání jako my všichni ostatní, tak poté co jsme kolem 10 hodiny večer přijeli domů jsme si ještě dlouho do noci povídali a hodnotili proběhlý týden – obě jsme byly velmi nadšené. Petra zůstala s Laurou a její kamarádkou Steffi vzhůru pozdě do noci a povídaly si, následkem čehož byla Petra v den odjezdu ještě o stupínek čerstvější než před předchozí ráno 😊.